

Chương Thứ Nhất
QUỶ TIÊU ẢNH

Tùng... từng... từng...

Thời gian lẳng lẳng trôi đi, tiếng trống điểm canh hai.

Chỉ một thoáng sau, mây đen kéo về che kín bầu trời. Không bao lâu sau mưa bắt đầu rơi. Lúc đầu còn rời rạc từng tiếng, từng tiếng lộp độp. Nhưng sau đó tiếng mưa dội xuống đất, đập lên lá cây nghe rào rào. Thỉnh thoảng một cơn gió lạnh ào qua làm tăng thêm vẻ thê lương của trận mưa đêm. Nơi bên ngoài góc tường của một tòa đình viện nguy nga, một bóng người đứng lẳng dưới ma, song mục nhìn không chớp về phía chiếc cửa sổ nhỏ phía trên đầu chàng, chàng đứng im bất động, da mặt chàng chốc chốc lại giật giật, thần thái trông đau khổ cùng cực, tựa như thỉnh thoảng lại bị xẻo đi miếng thịt trên người vậy.

Cửa sổ mở toang, nhưng bên trong tối đen, im lìm không tiếng động, bên trong phòng nếu có người thì chắc là đã yên giấc điệp rồi. Nhưng người đứng bên ngoài như đang chờ đợi cái gì đó. Chàng đứng như vậy suốt mấy canh giờ rồi.

Thần thái chàng càng lúc càng biến đổi khó coi hơn. Vẻ đau khổ hằn sâu hai bên khóe mép, nếp nhăn giữa đôi mày mỗi lúc một sâu hơn. Mưa vẫn cứ rơi đều đều. Chàng nắm chặt đôi bàn tay, nghiến chặt đôi hàm răng. Chàng như để áp chế nổi kích động mỗi lúc một dâng cao trong lòng.

Thời gian vẫn cứ lẳng lẳng trôi, và “Tùng... từng... từng”. Trống đã điểm canh ba. Bóng người đã không còn nhẩn nại được nữa, chàng hít ba hơi dài, quay nhìn bốn phía, sau khi đã chắc chắn xung quanh không có người, chàng khẽ đề khí, thót lên đầu tường, sau đó nhẹ nhàng nhảy vào đình viện.

Chàng men theo lối đi nhỏ giữa những bồn hoa chậu kiểng, đi thẳng vào trong nhà.

Chàng có vẻ như rất quen thuộc với nơi này. Bước đi rất tự tin, không cần dừng lại để suy nghĩ hay nghe ngóng gì cả. Xuyên qua hết vườn hoa, chàng vòng đến trước một ngôi tiểu lâu, bốn bên có một bờ tường thấp bao quanh.

Chàng khẽ giơ tay khẽ gõ vào cánh cửa rào ba cái, bên trong vẫn yên tĩnh như cũ. Chàng giơ tay đẩy cửa, cửa khóa trái từ bên trong.

Không chút do dự, chàng tung người phóng vút vào bên trong, cửa nhỏ dẫn vào tiểu lâu chỉ khép hờ. Chàng đẩy cửa bước vào. Bên trong tối đen xòe bàn tay nhìn không thấy ngón. Thế nhưng người này vẫn thoăn thoắt bước lên cầu thang. Bốn bề im ắng, ngoài tiếng bước chân nhè nhẹ của chàng, không còn bất kỳ âm thanh nào khác.

Lên tầng trên, chàng nghiêng tai lắng nghe, vẫn không thấy một tiếng động nào, chàng men theo hành lang đi về phía phòng ngủ. Trong phòng ngủ có cả tiếng hơi thở. Chàng hít một hơi dài lui ra.

Chàng ngẩn người, một cảm giác bất an xâm chiếm lòng chàng, cái tĩnh lặng mang đầy vẻ chết chóc, mỗi lúc một nặng nề làm chàng nghe khó thở đến lạ lùng.

Chàng bước vào căn phòng đối diện, trong phòng trống rỗng, chỉ có một chiếc giường, một cái bàn và hai cái ghế, ngoài ra chẳng còn thứ gì khác. chàng nghe một luồng khí lạnh chạy dài trong xương sống, chậm chậm lùi ra.

Chàng đi vòng quanh xem xét khắp một lượt, không có một bóng người, cả những vật dụng thông thường cũng không có, rõ ràng là mọi thứ vừa được mang khỏi đây không lâu, nhưng giờ nhìn lại có vẻ như nơi đây vốn hoang lạnh như thế này từ lâu lắm rồi vậy!

Chàng càng lúc càng có dự cảm không lành, chậm rãi xuống khỏi lầu, lắc đầu lẩm bẩm:

– Không lẽ đã dọn đi rồi?

Chàng đứng lặng xuất thần một lúc lâu, sau đó vượt tường trở ra hoa viên. có vẻ như mọi vật ở đây rất quen thuộc, cho nên chàng đi thoăn thoắt, vượt qua hết thông đạo này đến hàng lang khác, một lát sau đã đến trước đại sảnh, trước cửa treo hai chiếc lồng đèn cực lớn, trên bức liễn treo ngang cửa viết bốn chữ: “Chính khí凛 nhiên”.

Chàng cười lạnh một tiếng rồi nhắc giọng mỉa mai:

– Hừ! Chính khí凛 nhiên!

Ngang qua đại sảnh, đi hết ba đoạn hành lang nữa, đến trước một hoa sảnh, thấy cửa sổ có hắt ánh đèn ra Chàng nhẹ nhàng đẩy cửa hoa sảnh. Một bóng người nhỏ gọn yếu điệu đứng như chết lảng lảng trong phòng, chẳng hay biết có người đẩy cửa vào. Chàng nhìn thấy bóng người thì tỏ ra hơi do dự nửa muốn gọi nửa như không, bốn bên cửa sổ đóng chặt, cực kỳ yên tĩnh. Chàng bỗng run run gọi khẽ:

– Di Nhân..

Thiếu nữ giật nảy người, quay phắt lại, gương mặt nàng tròn trịa như mặt trăng rằm, đôi mắt đen láy, chừng mười bảy mười tám tuổi, mặt mũi khá thanh tú, nhưng lúc này sắc mặt nàng trông tái nhợt, tiều tụy.

Thiếu nữ “Á” lên một tiếng, há hốc mồm ngạc nhiên, phải một lúc sau mới thốt lên lời:

– Công tử thế nào vào đây được?

Người kia thở dài một tiếng, bước đến gần, trầm giọng hỏi:

– Di Nhân, tiểu thư của người đâu?

Di Nhân ngẩn người một lúc, đôi mắt nhìn sống người kia một lúc, hai dòng lệ

nóng chột trào ra khỏi khước mắt, chảy dài xuống hai má nàng, cúi đầu không đáp lời.

Người kia kinh hãi kêu lên:

– Có phải là...

Di Nhân vẫn cúi đầu khóc thút thít.

Người kia không đành lòng được, bước sấn tới, nắm lấy vai Di Nhân, lắc lắc lắc để, giọng chàng lạc hẳn đi:

– Di Nhân! Người nói đi! Người nói đi!

Di Nhân xô người kia ra, lui lại, giọng kinh hãi kêu lên:

– Đừng hỏi tiện nữ, đừng hỏi...

Người kia ngăn người nhìn dán chặt vào gương mặt tiều tụy của Di Nhân một lúc lâu, giọng chàng nghe đã bình tĩnh hơn:

– Đã xảy ra chuyện gì? Người cứ nói thật cho ta biết, ta đã đến đây rồi, ta nhất định...

Bỗng có tiếng bước chân nhộn nhịp ở bên ngoài, Di Nhân thất sắc kêu lên:

– Mau đi đi! có người tới!

Người kia đứng chết lặng như một pho tượng, song quyền nắm chặt lại, chừng như chàng chẳng còn lưu tâm đến việc có người sắp xông vào đây.

Ánh đuốc sáng rực tràn vào tiểu sảnh, hai người tay giơ cao đuốc bước nhanh vào, tiếp sau lưng có hai người nữa.

Một trong hai người cầm đuốc đi đầu, khi phát hiện bên trong có người liền quát lớn:

– Kẻ nào cả gan dám xông vào bản phủ?

Hai người đằng sau cũng đã bước vào, người bên trái lớn tuổi hơn, cầm y hoa phục, trông rất phú quý, sắc diện dữ dằn. Lão liếc nhìn người bên cạnh, hừ lạnh một tiếng, nói:

– Cuối cùng thì Quỷ Tiêu Ảnh Ngao đại hiệp cũng đã đến!

Thì ra người đang đêm thâm nhập vào đây, chính là Quỷ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh, chỉ trông mày kiếm mũi thẳng, song mục long lanh như hai hạt minh châu, thật là vô cùng tuấn đạt.

Nhìn vào tuổi tác, sắc diện tuấn tú của chàng, không ai có thể ngờ được đó là vị giang hồ hiệp khách oai danh lừng lẫy thiên hạ. Lúc này, dưới ánh đuốc sáng rực như ban ngày, nếu sắc diện chàng chẳng bị nhấn nhúm lại vì cơn giận đang trào dâng thiêu đốt tâm can thì chắc chắn còn tuấn tú hơn nữa.

Lúc này chàng đang mặc bộ kinh trang màu đen, hơi nghech mặt lên cao, đôi

môi mím chặt hơi trề xuống ở hai bên khóe mép, trông vô cùng cao ngạo, chừng như không coi chủ nhân nơi này vào đâu cả. Tuy vậy, toàn thân chàng toát lên vẻ siêu phàm thoát tục, đúng là long phụng giữa nhân gian!

Ngao Tử Thanh cố nuốt nộ khí đang trào lên trong cổ họng, bình thản hỏi:

– Diệc Hồng đâu?

Người đứng bên phải trong hai người bước vào sau, sắc mặt đỏ như Quan Công, là một trung niên hán tử tuổi khoảng bốn lăm, bốn sáu. Gã lớn bước tới quát:

– Người là giống gì mà dám ngang tàng hống hách ở đây như vậy?

Ngao Tử Thanh cười lạnh, lặng lẽ quan sát trung niên hán tử một lát rồi nói:

– Còn người? Người là giống gì?

Một tên cầm đuốc kêu lên:

– Ngao Tử Thanh! Người dám cả gan ngông cuồng như vậy trước mặt Sa đại gia, người hết muốn sống rồi!

Ngao Tử Thanh hơi nhường mảy, khóe mép khẽ nhếch lên như cười mà chẳng phải cười, lạnh lùng hỏi lại:

– Sa đại gia? Có phải là Tử Bá Vương Sa Đỉnh?

Trung niên hán tử mặt đỏ cười lớn ra vẻ đắc ý nói:

– Không sai, chính là gia gia của người đó!

Song mục Ngao Tử Thanh nhìn thẳng vào mặt đối phương, giọng bình thản:

– Đáng tiếc gia gia ta đã sớm quy tiên, vậy ra, người cũng không sống được bao lâu nữa đâu!

Cầm y lão nhân nghiêng răng quát:

– Ngao Tử Thanh! Người giỏi lắm! Người cũng cao ngạo lắm! Nhưng người đã chọn sai đối tượng rồi, đây là đêm cuối cùng trong đời người!

Ngao Tử Thanh cười nhẹ, không coi lời đe dọa của đối phương ra gì, trầm tĩnh nói:

– Hồ Ma Thiệu Hóa Dị! Nếu ta không vì nể mặt Diệc Hồng người đã không sống được đến ngày hôm nay. Vậy mà người còn dám diêu vũ giường oai trước mặt Ngao mỗ, người nên tự cân lại phân lượng của mình đi thì hơn!

Thiệu Hóa Dị nghiêng răng nói:

– Hừ! Ngao Tử Thanh kia, đừng tưởng là lão phu sợ người, sớm muộn rồi người sẽ thấy, đừng lớn lối sớm!

Ngao Tử Thanh lắc lắc đầu, giọng trầm tĩnh:

– Thiệu Hóa Dị! Ta không đến đây để đấu khẩu với người, ta muốn gặp Diệc

Hồng, người hãy giao nàng ra đây!

Di Nhân từ nãy đến giờ nép mình sát góc tường, giờ cất giọng đầy nước mắt nói:

– Ngao công tử, tiểu thư...

Thiệu Hóa Dị nhanh như cơn lốc lốt tới, vung tay tát hai cái nghe “Bốp bốp” lên mặt Di Nhân, nghiêng răng quát:

– Tiểu tiện nhân, nơi đây có chỗ cho người nói chuyện sao?

Di Nhân bị đánh đến tối tăm mặt mũi, máu từ mũi từ miệng nàng chảy ra, hai má sưng vều lên, hằn rõ năm ngón tay đỏ hỏn.

Ngao Tử Thanh nói rít qua kẽ răng:

– Thiệu Hóa Dị! Ta hỏi người, Diệc Hồng ở đâu?

Thiệu Hóa Dị nghênh mặt về phía Ngao Tử Thanh nói:

– Diệc Hồng là con gái ta, nó hiện ở đâu ta nhất thiết phải báo cáo với người sao?

Giọng Ngao Tử Thanh nghe rờn rợn:

– Ta chỉ muốn biết nàng hiện có bình an không!

Thiệu Hóa Dị bồng thờ dài, nói:

– Ngao Tử Thanh! Cũng tại người quá cố chấp, nếu người sớm giao vật ấy cho ta thì giờ này ta với người đã là nhạc tể với nhau rồi, đâu đến nỗi phải động can qua như vậy?

Ngao Tử Thanh hơi nhú mày nói:

– Người nói vậy là sao?

Di Nhân cố lấy can đảm kêu lên:

– Ngao công tử, lão gia đánh chết tiểu thư rồi...

Ngao Tử Thanh trợn mắt gào lên:

– Di Nhân, người nói gì?

Thiệu Hóa Dị không trách mắng Di Nhân nữa, chấp tay sau lưng, cực kỳ thản nhiên nói:

– Ngao Tử Thanh, người hại chết Diệc Hồng, vậy mà người còn mặt mũi đến đây đòi gặp nó, người đúng là...

Ngao Tử Thanh cảm thấy đầu óc quay cuồng, thiếu chút nữa đã ngất xỉu. Chàng nhắm mắt lại, giọng nghe như tiếng rên:

– Ta đã hại chết Diệc Hồng? Thiệu Hóa Dị, người có còn là con người nữa không? Hổ dữ chẳng ăn thịt con, vậy mà người giết con gái mình. Người đúng là

loài cầm thú! Người tàn nhẫn, quá sức tàn nhẫn..

Thiệu Hóa Dị nổi giận nói:

– Ta nuôi nó lớn lên, vậy mà nó đã báo đáp gì cho ta? Nó phản ta hết lần này đến lần khác, trong đầu của nó chỉ có mỗi một mình tên xú tiểu tử người làm gì có phụ thân nữa?

Giọng Ngao Tử Thanh nghe khàn đặc:

– Cho dù là như vậy thì người cũng không nên giết nàng một cách tàn nhẫn như vậy...

Vừa nói chàng vừa đi về phía Thiệu Hóa Dị, song mục lóe lên những tia sát quang rợn người. Sa Đỉnh bước ra đứng trước mặt Thiệu Hóa Dị quát lớn:

– Ngao Tử Thanh! Người tưởng người ngon lắm sao? Ngày hôm nay coi Sa đại gia đưa người xuống âm phủ!

Thiệu Hóa Dị quát:

– Sa hiền đệ! Người lui ra!

Sa Đỉnh “dạ” một tiếng rồi ngoan ngoãn lùi lại, tuy nhiên song mục gã chừng chừng như muốn ăn tươi nuốt sống Ngao Tử Thanh mới cam lòng.

Thiệu Hóa Dị cất giọng âm trầm nói:

– Họ Ngao kia! Việc đến nước này, Diệc Hồng đã chết rồi! Giữa ta và người chẳng còn ân tình gì với nhau nữa. Mau đưa vật ấy cho ta.

Ngao Tử Thanh cất giọng khản đặc nói:

– Nếu hôm nay ta giết người, Diệc Hồng ở dưới suối vàng chắc sẽ oán trách ta, ta không giết người, nhưng ta khuyên người hãy tự vấn lòng, vì một vật ngoại thân mà đang tâm giết chết con gái mình có đáng không?

Thiệu Hóa Dị không biểu lộ cảm xúc gì, nói:

– Sinh nó ra, nuôi nó lớn, nó là vật sở hữu của ta, là quyền của ta. Người là một kẻ ngoại cuộc, người không có quyền xen vào.

Đôi môi Ngao Tử Thanh khẽ động đây, thể hiện một nụ cười cực kỳ thê lương, lẩm bẩm nói:

– Diệc Hồng, lão đã đối đãi nàng như vậy, tại sao nàng vẫn một mực hiếu lễ với lão? Tâm của nàng quá thiện lương, Diệc Hồng...

Chàng lắc đầu thở dài, sự kích động trong lòng đã giảm bớt phần nào. Giọng chàng nghe điềm tĩnh hơn:

– Người an táng nàng ở đâu?

Thiệu Hóa Dị lắc đầu:

– Việc này đâu cần Ngao đại hiệp phí tâm!

Ngao Tử Thanh nghiêng răng hừ lạnh một tiếng, quay nhìn Di Nhân. Di Nhân giơ tay áo lau nước mắt, nhìn chàng khẽ lắc đầu.

Ngao Tử Thanh quay lại nhìn Thiệu Hóa Dị, đôi mày chàng dựng ngược lên, giọng băng lạnh:

– Thiệu Hóa Dị, người...

Thiệu Hóa Dị cất giọng âm trầm nói:

– Nói cho người nghe cũng được, nhưng người hãy giao vật ấy cho ta. Ta dắt người đi ngay bây giờ.

Ngao Tử Thanh phá lên cười, tiếng cười chàng lúc này nghe như quái thú gào thét trong rừng sâu, nói:

– Hay! Hay lắm! Thiệu Hóa Dị! Ta thật không ngờ người không có một chút nhân tính nào cả. Đêm nay ta tha người khỏi chết, nhưng mai đây nếu chúng ta có gặp nhau thì sẽ khác, chừng đó người đừng trách ta vô tình...

Dừng một lát, chàng lắc đầu nói:

– Nếu Diệc Hồng có trách ta thì cứ trách, ta đã vô dụng không bảo vệ được nàng lại còn giết phụ thân nàng.

Vừa nói chàng vừa quay mình định đi ra ngoài, xảy thấy bóng chớp động, Sa Đỉnh tối chấn trước mặt Ngao Tử Thanh, giọng cao ngạo nói:

– Người còn muốn đi sao?

Ngao Tử Thanh từ từ ngẩng đầu lên, khóe mép hơi nhích động giọng lạnh lùng:

– Bằng vào hạng giá áo túi cơm người.

Sa Đỉnh nghiêng răng quát lớn:

– Mẹ nó! Tên tiểu tử kia, ngày hôm nay Sa lão gia sẽ cho biết thế nào là trời cao...

Bỗng “Bốp” một tiếng, má trái nghe nóng ran, gã sờ tay lên má, nó đã nhô lên khá cao, còn hằn rõ vết lõm xuống của năm ngón tay, máu nơi khóe mép tuôn ra ròng ròng.

Sa Đỉnh chỉ Ngao Tử Thanh mắng lớn:

– Tên tiểu cầu họ Ngao kia, người tưởng đại gia không thanh toán nổi người sao? Người...

Hắn chưa kịp nói hết câu thì “Bốp! bốp”! liên tục bất tận, máu cùng với răng đầy trong miệng gã.

Phía bên kia sắc diện Ngao Tử Thanh lạnh như đúc bằng đồng, giọng âm trầm nói:

– Ăn nói cho sạch sẽ một chút.

Sa Đinh nhỏ toẹt máu răng trong miệng xuống, nháy lên chỉ mặt Ngao Tử Thanh định nói.

Thiệu Hóa Dị nạt ngang:

– Sa hiền đệ! Không được lỗ mãng!

Lại trầm sắc mặt nhìn Ngao Tử Thanh nói:

– Họ Ngao kia, người còn chưa chịu giao vật ấy cho ta, ta không nhẫn nại bao lâu đâu.

– Vật ấy ở trong tay ta, người nếu như có bản lĩnh...

Thiệu Hóa Dị phá lên cười đắc ý. Lão cất giọng âm trầm nói:

– Nếu người muốn sống thì hãy giao vật ấy cho ta để đổi lấy giải dược, nếu không...

Ngao Tử Thanh biến sắc, nhưng chỉ thoáng qua, sắc diện chàng lại như tạc bằng đá, ánh mắt như hai luồng điện soi thẳng vào Thiệu Hóa Dị:

– Giải dược gì?

Thiệu Hóa Dị nở một nụ cười chẳng giống con người chút nào, đáp:

– Ta biết chắc là người sẽ đến vì vậy ta đã rải phấn “Ngân đường hoa” một chất độc không màu không mùi trong tiểu lâu của Diệc Hồng. Giờ này độc chất bắt đầu phát tác rồi.

Sắc mặt Ngao Tử Thanh chuyển qua màu xám, song quyền nắm chặt, giọng chàng rít qua kẽ răng:

– Người hiểm độc lắm!

“Ngân đường hoa” là độc dược vua của độc dược! Độc tính của nó cực mạnh, người thường chỉ ngửi một chút là đủ táng mạng, trong khi đó Ngao Tử Thanh không những ngửi mà còn chạm vào. Nếu không phải vì nội công của chàng quá sức cao siêu thì đã sớm đoạn khí mà chết rồi.

Thiệu Hóa Dị thở dài làm ra vẻ thương tiếc, nói:

– Nhân tài xuất chúng như người, ta thực chẳng muốn để người chết! Người giao vật ấy cho ta, ta sẽ đưa thuốc giải, bằng không người chết rồi ta vẫn lấy được như thường. Thế nào Ngao đại hiệp? Người đồng ý chứ?

Lúc này Ngao Tử Thanh cảm thấy mặt bàn tay và nhiều nơi khác trên cơ thể bắt đầu tê tê, ngứa ngứa. Chàng vừa kinh hãi, vừa tức giận, thân hình hơi chao đảo, giọng run run nói:

– Người hiểm độc lắm!

Dứt lời người lại chao nghiêng một cái. Bỗng đâu thân hình chàng chợt lướt về phía Thiệu Hóa Dị, đơn trao cử lên, chớp về phía yết hầu Thiệu Hóa Dị.

Sa Đỉnh lúc này quát lớn một tiếng, rút thanh đao giắt sau lưng ra, xông lên tấn công Ngao Tử Thanh. Ngao Tử Thanh một cước nhắm thanh đao đá tới, thế cước cực kỳ ảo diệu, mắt thấy thanh đao phải văng đi không sai, nào ngờ độc lực quá mạnh, lực đao cú đá này không đủ để đá văng thanh đao.

Sa Đỉnh gầm lên một tiếng, múa đao như điên, uy thế khiếp người, Ngao Tử Thanh mỗi lúc một mệt mỏi, gắng gượng chống đỡ được chực hiệp. Đúng lúc ấy Thiệu Hóa Dị chợt xuất chưởng đánh vào ngực của Ngao Tử Thanh.

Thần thái Thiệu Hóa Dị không giấu được vẻ đắc ý. Thủ pháp kinh lực của lão, không còn nghi ngờ gì nữa thuộc vào hạng thượng thừa, lão xuất thủ trong tình thế như vậy coi như cầm chắc có thể hạ được Ngao Tử Thanh.

Mai đây lời đồn đại ra giang hồ Quỷ Tiêu Ảnh Ngao Tử Thanh táng mạng dưới chưởng của Hồ Ma Thiệu Hóa Dị, danh vọng của lão sẽ như thuyền gặp nước lớn còn ai không bội phục thần công của lão?

Ngao Tử Thanh đã không còn nhanh nhẹn như lúc đầu nữa, nhưng bằng vào cá tính của chàng, một khi còn cất nổi tay lên thì đời nào chịu buông xuôi!

Chưởng lực của Thiệu Hóa Dị đã vận đủ mười thành công lực, kích tới trước ngực Ngao Tử Thanh rồi mà đối phương không đón đỡ cũng chẳng tránh né. Lão hơi giật mình, nhưng không còn kịp nữa, Đan Trung huyết trước ngực lão đã bị Ngao Tử Thanh nắm chặt rồi!

Thiệu Hóa Dị thấy lòng chìm xuống! Bây giờ chẳng cần nghĩ cũng thấy được, Ngao Tử Thanh tuyệt nhiên chẳng phải không đủ sức để chống chọi với Sa Đỉnh, chàng làm như vậy hẳn nhiên là để lừa lão vào tròng. Xung quanh không biết bao nhiêu thủ hạ của lão, Ngao Tử Thanh lại đang trúng độc, chỉ có lấy tính mạng của Thiệu Hóa Dị ra uy hiếp mới mong toàn mạng rút lui khỏi Thiệu phủ. Có điều lão lại không thấy được, Ngao Tử Thanh sở dĩ chọn cách này chính là vì hiểu rất rõ con người của lão, nếu là kẻ khác chưa chắc đã nhảy vào tranh công với thuộc hạ. Kỳ thực lão cũng không hơi đâu mà nhận xét như vậy, bởi vì yếu huyệt của lão đang bị Ngao Tử Thanh nắm chặt.

Ngao Tử Thanh một tay nắm chặt yếu huyệt của Thiệu Hóa Dị, từ từ lui ra. Lúc này ở bên ngoài, thủ hạ của Thiệu phủ thấy chủ nhân đã ở trong tay đối phương, liệng chuột sợ bể đồ, chúng chỉ dám đứng ở xa hò hét chứ chẳng dám xông vào.

Sa Đỉnh gầm gừ:

– Xú tiểu tử! Mau thả đại ca của ta ra, lão tử sẽ để cho ngươi được toàn thân!

Ngao Tử Thanh không có thời gian đối đáp với đối phương, chàng từng bước, từng bước lùi lại. Một thoáng sau, chàng đã ra đến cửa sau của đình viện, phi cước đã văng cánh cửa, ấn mạnh một chưởng vào Đan Trung huyết của Thiệu Hóa Dị sau đó quay mình bỏ chạy.

Sa Đỉnh dẫn đầu đám gia nhân chạy tới, thấy Thiệu Hóa Dị nằm dưới đất, vội vàng đỡ dậy lo lắng hỏi:

– Đại ca! Thương thế của đại ca thế nào?

Thiệu Hóa Dị trừng mắt nhìn đám thuộc hạ một cái, thở hổn hển, nghiêng răng quát:

– Còn chưa chịu mau mau đuổi theo?

Mấy tên gia đình tưởng đâu đến đây là xong chuyện rồi, nào ngờ lại còn bị mắng, hoảng kinh lách người nhằm hướng Ngao Tử Thanh vừa chạy đi, đuổi theo Sắc diện của Sa Đỉnh chuyển sang màu tím, gã nghiêng chặt răng nói:

– Đại ca...

Thiệu Hóa Dị nghiêng răng ken két:

– Giỏi cho tên xú tiểu tử! Trúng Ngân Đường hoa rồi mà vẫn hành động nhanh nhẹn như thường!

Trên trán Sa Đỉnh nổi đầy gân xanh, hai cánh mũi đỏ hỏn không ngớt phập phồng, đôi môi tím ngắt dày cộm mím chặt, hỏi:

– Có cần tiểu đệ đuổi theo xem thử không?

Thiệu Hóa Dị gật đầu:

– Cũng được! Dù sao thì hấn cũng không thể sống được. Đương kim vô lâm, ta không nghĩ ra kẻ nào có thể giải nổi Ngân Đường hoa chi độc! Người mang theo vài đũa, không cần động thủ, chỉ chờ lượm xác hấn là được rồi!

Sa Đỉnh vâng dạ một tiếng rồi chạy đi.

o O o